

Zij die zwijgt

Samantha Stroombergen bij Boekerij:

De witte kamer
Zij die zwijgt

www.boekerij.nl

Samantha Stroombergen

ZIJ DIE ZWIJGT

Een jonge vrouw is mishandeld.

Ze weigert iets te zeggen.

Waar is ze bang voor?

ISBN 978-90-225-8321-0
ISBN 978-94-023-1321-5 (e-book)
NUR 330

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen
Auteursfoto: © Hester Doove

© 2020 Samantha Stroombergen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Een heel mooie dood.

Zo noemden ze dit toch? Een vredige dood, de allerbeste manier om te sterven. Ja, volgens sommigen mocht je je handjes dichtknijpen als je op deze manier heen kon gaan.

Nu wist ze dat dat niet de waarheid was.

Die gedachte kolkte in een stroomversnelling door haar hoofd terwijl ze probeerde houvast te vinden. Ze hilde, haar tranen versmeltend met de massa van het donkere niets, en ze schreeuwde een geluidloze schreeuw op het moment dat ze zich realiseerde dat de sterke armen haar waarschijnlijk nooit meer boven water zouden laten komen.

Dit kon niet echt gebeuren; ze zou zo meteen wakker worden, badend in het zweet misschien, maar ze zou wakker worden, dacht ze, hoopte ze. Ze was niet echt een doodsstrijd aan het leveren, want dat soort dingen overkwamen je simpelweg niet. Het zat allemaal in haar hoofd.

Ze kraste met haar nagels over een glad oppervlak, poogde aan de handen te ontsnappen die haar nek en schouders stevig vasthielden. Haar bewegingen waren langzaam, vertraagd, haar vingers bewogen schokkerig van links naar rechts. In de verte, en toch dichtbij.

Ze probeerde zich te vermannen, de illusie van adem vast te houden en de pijn van de druk op haar longen en borst te negeren. Hoe lang ze hier al zweefde, wist ze niet. De tijd stond al eeuwen stil en verlamde haar pogingen te vechten.

Herinneringen aan haar jeugd overspoelden haar. Bijna, bijna barstte ze uit elkaar.

Is dit mijn straf voor wat ik heb gedaan? Het spijt me. Het spijt me, echt, het spijt me.

Ze opende haar mond – ademde in.

Het voelde alsof minuscule stukjes glas haar luchtpijp binnengleden en alles openreten. God, wat deed het pijn, wat deed het krankzinnig veel pijn, en ze kon niet meer ademen, *het spijt me het spijt me het spijt me*, en ze kon de handen van haar belager niet meer voelen, ze kon niet meer zien, alles was geel, nee, paars, nee, zwart, en geleidelijk en toch ook plots veranderde het duister in maagdelijk wit, een eeuwig, eindeloos wit.

Nee. Nee, het is nog geen tijd om te gaan. Ze kon niet opgeven. Mocht niet opgeven. Er was te veel om voor te leven. Een laatste poging.

Ze verzamelde alle restjes kracht die ze in zich had en haalde uit.

Het was zo vol in De Bar dat je je nauwelijks kon bewegen zonder tegen een ander aan te stoten. Klassiekers uit de jaren negentig schalden uit de boxen en sommige bezoekers schreeuwden in elkaars oren om boven de muziek uit te komen. Anderen deden niet eens de moeite en dansten de avond weg. Het waren de kleine uurtjes, waarop het binnen warm en veilig was, terwijl het gespuis buiten rondsloop.

Of misschien keek alleen Hanna Gosselaer zo tegen de wereld aan, door de vele avonden die ze besteedde aan het kijken naar misdaadprogramma's, en door haar stage bij de recherche. Niet dat ze op dit moment aan misdaden dacht, natuurlijk. De werkweek zat er alweer flink wat uren op en het coldcasedossier over een onbekende dode vrouw in de Wassenaarse duinen had ze even gelaten voor wat het was, ook al voelde Hanna zich bijna alsof ze de vrouw en haar achtergebleven kinderen daarmee in de steek liet.

Ze bestelde twee wijntjes, een witte voor haarzelf en een rode voor Sophie, die even verderop met een paar jongens stond te praten. Zoals altijd dromden de jongens om haar vriendin heen: met haar marineblauwe jurk, waar ze nog net geen bijpassende handschoentjes bij had uitgezocht, en haar opgestoken dikke

blonde lokken was ze een echte blikvanger. Ze lachte om iets wat een van de jongens tegen haar zei.

‘Vriendin!’ Sophie spreidde haar armen en gaf Hanna een knuffel alsof ze elkaar al in geen jaren hadden gezien. Hanna liet het over zich heen komen, zoals altijd als iemand haar ineens lichamelijke affectie toonde, terwijl ze de net iets te goed gevulde wijnglazen recht probeerde te houden. Zo stonden ze tot Sophie besloot dat het genoeg was, de rode wijn overnam en in één slok bijna een kwart weg wist te klokken. ‘Iedereen, dit is Hanna. Hanna, dit zijn... eh, nou, iedereen.’

‘Hoi!’ schreeuwde Hanna boven de muziek uit.

Een jongen naast haar grijnsde en sloeg een arm om haar schouder. ‘Hoi. Hoe is het?’

Ze was al kwijt wat ze precies wilde zeggen voordat ze goed en wel begon met praten, aangeschoten door de wijn, of door de sfeer, dat wist ze niet precies. De zinnen vloeiden ineen in een waterval van losse stukjes verhaal, maar dat deerde niet, want het was fijn hier te zijn en waarschijnlijk verstond hij haar toch niet echt. Iedereen hier knikte en ‘uhuh’-de op de gok, zoals dat altijd op plekken als deze gebeurde.

Ze begon met de rest mee te dansen, steeds uitbundiger, en merkte amper dat er een beetje wijn over haar hand heen klotste. Haar been kwam flink in opstand, waardoor ze af en toe een beetje in elkaar zakte en steeds iemand bij de arm moest grijpen om haar stabiliteit te bewaren; ja, haar vervloekte manke been, dat uit niet veel meer bestond dan huid vol littekens om broze pezen en botten, maar god mocht weten dat het haar nu niet interesseerde. Ze wilde het van de daken schreeuwen: het interesseerde haar niet, echt, het interesseerde haar niet!

Hanna danste om het leven te vieren. Ze wilde leven, écht leven, niet langer doen alsof. Die tijd zou ze nu eindelijk achter zich laten. Een nieuw jaar, een nieuwe Hanna, zo hield ze zich-

zelf al weken voor. Ze had zich lang genoeg schuldig gevoeld over de dood van haar beste vriendin die ze sinds de basisschool kende, Lena Delfosse. Iedereen probeerde haar dat al jaren aan het verstand te brengen en het was tijd dat ze er gehoor aan gaf. Lena zelf zou het niet anders willen.

Ja, Lena, haar lieve vriendin die haar nog zo regelmatig in haar dromen bezocht. Lena werd op hun dertiende, ruim tien jaar geleden alweer, een busje in getrokken en Hanna kwam er die dag achter dat ze geen held was. Ze negeerde Lena's geroep om hulp en rende in haar blinde paniek zo snel ze kon weg van de ontvoerder, en van Lena, waarna ze werd geschept door een auto. Haar dunne en broze been was daar een souvenir van. Dat was niets vergeleken met het lot dat Lena te wachten stond: zij werd dood teruggevonden in een berm naast de snelweg, haar armen en benen gebroken. Ze had nog geleefd toen ze werd gedumpt in de vrieskou, tot ze uiteindelijk haar strijd tegen de elementen verloor.

‘Laten we gaan,’ zei Sophie ineens resoluut, waardoor Hanna terugkeerde naar de realiteit. ‘Hé, Sebas, heb jij onze jassen nog achter de bar liggen?’

Hanna bleef pardoes stilstaan en staaarde haar vriendin aan. Ze kon het zelf best nog een paar uurtjes uithouden. Het was niet eens zo lang geleden dat de rollen omgekeerd waren. Ze haalde met een naar ze dacht beheerste beweging haar telefoon uit haar broekzak en keek naar de tijd op haar scherm. De cijfers dansten voor haar ogen, waardoor ze begreep dat het laat moest zijn. Ze kon best goed tegen drank, vond ze zelf, voor iemand die nooit een spat alcohol had gedronken voordat ze meerderjarig was.

Het scherm viel uit. Batterij leeg. Ze drukte weer op het startknopje in de ijdele hoop het ding weer aan de praat te krijgen. Zonder telefoon voelde ze zich kwetsbaar, naakt bijna.

‘Moet ik een taxi bellen?’ Sebastiaan dook naast haar op en hielp haar in haar jas. Ze prevelde een bedankje.

‘Nee, ze woont in de buurt,’ zei Sophie. ‘Ik breng haar naar huis en dan bestel ik een Uber.’

‘En anders bel je mij.’ Hij gaf Sophie twee kussen op haar wang. ‘Oké?’

Hanna kon de verleiding weerstaan om iets te zeggen, al kon ze heus zien dat Sophie een beetje rood werd en haar hand net iets langer op zijn arm liet liggen dan ze bij een ander zou doen.

Ze baanden zich een weg naar de uitgang en stonden al bijna buiten toen een man Hanna nogal lomp de pas afsneed en voor haar bleef staan. Hij zette een stap opzij om haar pad te blokkeren toen ze langs hem probeerde te gaan.

‘Hanna? Ben jij dat?’ Hoewel hij een vraag stelde, klonk hij behoorlijk zeker van zijn zaak. ‘Wat een verrassing. Ik had niet verwacht je op een plek als deze te zien.’

Ze keek op. Even had ze het gevoel dat ze misselijk werd. Wat ze dacht te zien kon niet kloppen. Dit keer was ze een grens overgegaan, ja, ze had absoluut te veel gedronken, en als dat niet zo was, dan had iemand iets in haar drankje gestopt. Degene die ze dacht voor zich te zien was immers al lang geleden naar Groningen verhuisd en, ook niet geheel onbelangrijk, had er alle reden voor haar te haten.

Ze trilde op haar benen. Haar mond zakte iets open. Het was hem echt. Daar stond hij dan, in levenden lijve, iemand van wie ze dacht dat ze hem nooit meer zou zien. Ze hielden elkaars blik vast en gedurende een paar tellen verdween de rest van de wereld.

Iwan Delfosse zag er goed uit. Gezond, in tegenstelling tot een paar jaar geleden, toen ze hem eens in een nieuwsgierige bui had opgezocht op Facebook. Toen had hij een mager, bleek gezicht, ogen zonder sprankels en een bijna ongezond dun figuur – een

lichaam dat niet het zijne leek. Nu zag ze een beginnend baardje, een fitte uitstraling en een dikke bos haar die het midden hield tussen rood en bruin. Hij was een interessante verschijning. Niet per se knap, niet op de traditionele manier in ieder geval, en toch was hij ook niet onaantrekkelijk. Hij had iets waar Hanna de vinger niet op kon leggen, op zijn eigen, unieke manier, net zoals zijn zusje ooit een unieke verschijning was.

‘Iwan?’ zei ze meer tegen zichzelf dan tegen hem, waardoor zijn naam verloren ging in de harde bas van de muziek.

‘Zeg, mijn vrouw heeft ’t koud,’ zei een wat oudere man die naast haar aan een statafel stond. De vrouw tegenover hem pakte demonstratief een sjaal van de kapstok naast haar, wikkelde die om haar hals en keek chagrijnig hun kant op. ‘Mag die deur effe dicht?’

Iwan mompelde een excuus, trok Hanna zacht naar buiten en wachtte tot Sophie hen volgde, zodat hij de deur kon sluiten. Zijn stem klonk precies zoals ze die zich herinnerde. Iets volwassener en dieper misschien, maar de warmte was precies zoals...

Zoals die van Lena had geklonken. Een mannelijke, oudere versie van precies dezelfde stem.

‘Zo,’ zei hij en het woord werd vergezeld door een ademwolkje. Hij liet haar los en stopte zijn handen in zijn jaszakken. ‘Dat is lang geleden. Een jaar of acht, negen?’

‘Ehm, hállo.’ Sophie klonk beledigd en stak haar hand uit terwijl ze verwijtend naar Hanna keek. ‘Han vergeet soms haar manieren. Hoi, ik ben Sophie, een vriendin.’

Iwan schudde haar hand en noemde zijn naam, maar bleef ondertussen strak naar Hanna kijken, met ietwat samengeknepen ogen, nieuwsgierig, alsof hij probeerde te bepalen of Hanna echt was of een product van zijn fantasie. Dat dacht zij er in ieder geval bij, omdat ze zélf dacht dat er een geestverschijning voor haar stond.

‘Lang geleden,’ echode ze uiteindelijk.

Stomkop.

Ze hoorde bijna Lena’s stem naast zich, ginnegappend vragend of ze soms haar tong was verloren. Vroeger ging ze Iwan altijd uit de weg, vooral omdat ze zich totaal geen houding wist te geven met hem in de buurt. Hanna vermoedde dat Lena al die tijd dacht dat ze een oogje op hem had, maar in werkelijkheid vond ze hem gewoon vaak een arrogante kloothommel, zelfs op die leeftijd al. Niet dat ze zich daar ooit schuldig over voelde, want ze wist dat hij ook niet al te positief over haar dacht. Kleine meisjes waren immers de grootste luistervinken. Lena en zij vermaakten zich op de basisschool vaak door te proberen Iwan af te luisteren en door stiekem in zijn slaapkamer rond te snuffelen als hij niet thuis was. Ze waanden zich detectives, of soms zelfs spionnen, die bezig waren met de gevaarlijkste missies. Discreet waren ze niet en Hanna herinnerde zich hoe vermoeiend Iwan hen altijd vond.

Haar been begon te kloppen en te bonzen. Bijna als een alarmsysteem.

‘Ik wist niet... Ik dacht dat je verhuisd was.’ Hanna verplaatste het gewicht steeds van haar ene naar haar andere been. ‘Jouw moeder vertelde mijn moeder dat jullie naar Groningen zouden verhuizen om een nieuwe start te maken. Je...’

Ze beet op haar onderlip. Stomkop, herhaalde ze in gedachten. Hou nou gewoon eens je waffel dicht.

‘Dat klopt.’ Hij leek niet echt in de gaten te hebben dat Hanna zich ongemakkelijk voelde en anders had hij het fatsoen om te doen alsof. ‘Ik ben terugverhuisd. We waren uit een soort vluchtgedrag naar Grunn gegaan en ik vond het eigenlijk wel weer tijd om terug te keren. In de Randstad is het toch makkelijker om werk te vinden en ik vond het destijds al stom dat we zo hals-overkop vertrokken. De angst voor een toekomst zonder iemand

van wie je hield, zou nooit sterker mogen zijn dan de goede herinneringen. De dood van mijn zusje was in ieder geval niet de juiste reden om te vertrekken.’

Hij leek geen spat veranderd; hij had nog steeds de wijsheid in pacht.

‘Wacht,’ zei Sophie abrupt. Ze greep Hanna’s pols vast. ‘Is hij...’ Ze wendde zich tot Iwan. ‘Ben jij...’

‘Nou, het was leuk je weer te zien,’ onderbrak Hanna haar, ‘maar wij stonden eigenlijk op het punt te gaan. Mijn huisgenoot wordt snel ongerust. Misschien tot later?’

Ze begreep niet helemaal waarom ze de behoefte voelde te liegen; ze deed het ook zelden, want ze bakte er nooit wat van. Ze hoorde Sophie iets als ‘Han, wat doe je?’ zeggen en Iwan keek haar even onderzoekend aan, precies zoals Hanna hém aankeek, speurend naar een hint die haar zou vertellen wat hij dacht. Niet dat het echt iets uitmaakte, want ze zouden elkaar vast niet meer spreken. Niet als het aan haar lag, in ieder geval.

Het was te... ongemakkelijk.

Gelukkig was Leiden groot genoeg voor hen beiden.

‘Ja,’ antwoordde Iwan uiteindelijk afwezig, terwijl hij een andere kant op keek. ‘Misschien tot later.’

‘Je hoeft me niet naar huis te brengen,’ zei Hanna een paar minuten later tegen Sophie. ‘Ik voel me prima.’

De bijtende kou zorgde ervoor dat ze zich zowaar een stuk nuchterder voelde, bijna tot op het punt dat ze zichzelf wijs kon maken dat ze slechts een of twee wijntjes had gedronken. Er bleven vlokjes op haar jas liggen. Natte sneeuw. Ze trok haar sjaal wat steviger om zich heen.

Sophie stak haar arm door die van haar. ‘Waarom zei je dat je een huisgenoot hebt?’

‘Ik wilde gewoon naar huis.’

‘Wie was hij? Was dat nou Lena’s broer? Je hebt zijn naam nooit genoemd.’

‘Je gaat door voor de koelkast.’

‘Goh, wat een toeval dat je hem zo tegen het lijft loopt, hè? Hij zag er leuk uit.’

‘Ja? Nou, doe wat je niet laten kan, zolang ik er maar niet over hoef te horen.’

Hanna bleef strak voor zich uit kijken. Ze staken de weg over en begonnen langs de grachten te lopen, waar het licht van de typische ouderwetse Leidse lantaarnpalen in het water reflecteerde. Gelach klonk uit café Barrera, gevestigd in een wit pand op de hoek van de straat waarin Erik Hazelhoff Roelfzema vroeger woonde, de student en verzetsstrijder uit de Tweede Wereldoorlog die ook wel bekendstond als de Soldaat van Oranje. Ze wierp verlangend een blik naar binnen en wenste dat de avond niet zo abrupt was geëindigd.

Iwan... Ze had al in geen jaren meer écht aan hem gedacht, op een enkele plotse herinnering na. Dat had veilig gevoeld, alsof hij een soort verre kennis was over wie ze op social media informatie kon opzoeken om haar nieuwsgierigheid te stillen. Snel en vergankelijk.

Wat haar betrof was dat zo gebeven.

‘Zeg, je hoeft er niet chagrijnig om te worden,’ zei Sophie uiteindelijk. ‘Ik dacht alleen dat...’

‘Dat hij iets voor mij zou zijn, zodat ik eindelijk eens iemand heb om bovenop te springen? Ja, begrepen,’ beet Hanna haar toe. Sophie keek gekwetst en zweeg. Ze stapten in stilte over een losgewaaide tak heen en staken een loopbrug over. Met iedere stap begon Hanna zich ellendiger te voelen – ze wist eigenlijk niet eens precies waarom ze zo heftig op de ontmoeting met Iwan reageerde. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Het was een lange week en als ik het eerlijk moet zeggen, heb ik misschien iets te diep in het glaasje gekeken.’

‘Geeft niet. En voordat ik het vergeet: ik... ik wilde je eigenlijk iets vertellen zonder die herrie om ons heen. Daarom breng ik je naar huis, niet omdat ik denk dat je je alleen niet redt of zo.’ Sophie begon aan haar haren te friemelen en Hanna vond haar er plots bezwaard uitzien. ‘Ik, eh...’

Gejoel in de verte. Iemand riep ‘Schatje!’ – het woord deinde mee op de wind.

‘Wat?’ Hanna’s blik dwaalde af terwijl ze probeerde de bron van het geluid te vinden.

Een schim stak af tegen de schemering. De iele gestalte, een vrouw waarschijnlijk, zwalkte op haar benen en liep tergend traag voor hen uit. Ladderzat, als Hanna een gokje moest wagen, en ze moest het vreselijk koud hebben, want ze had niet eens een jas aan, en dat terwijl ze alleen een mouwloos jurkje droeg. Even verderop waren meer schimmen, een groep aan de overkant van de straat, en het was niet moeilijk om te zien dat het jagers waren die hun prooi naderden. Ze joelden weer naar de vrouw, luider dit keer. ‘Hé! Ben je doof of zo?’

Ze moesten allemaal lachen, net een roedel hyena’s.

Sophie verstevigde haar greep om Hanna’s arm.

‘Ze heeft geen schoenen aan,’ fluisterde ze. ‘Hoe kan je nou zonder schoenen naar buiten gaan in dit weer?’

Een jonge man wankelde, stootte zijn vriend aan en riep: ‘Je ziet eruit alsof je het koud hebt, schatje. Ik maak je wel weer warm.’ Hij bewoog zijn bekken op en neer, kreunde en zwaaide zijn bovenarmen ritmisch langs zijn zij om zijn belofte kracht bij te zetten. Anderen floten, gierden, schreeuwden. Het deed pijn aan Hanna’s oren. Ze versnelde haar pas, vastberaden om de vrouw in te halen – als ze met z’n drieën waren, zou de groep vast snel hun interesse verliezen. De mannen waren waarschijnlijk alleen dronken en irritant, maar je kon nooit voorzichtig genoeg zijn.

‘O, kom op, je hoeft ons niet te negeren,’ lalde een ander. ‘Het is niet veilig om alleen naar huis te lopen. We beschermen je, echt, we maakten gewoon een geintje. Kom, lach nou. Je bent mooier als je lacht.’

De vrouw leek de mannen niet te horen, of ze negeerde ze. Zonder op te kijken bleef ze in de richting van de groep wankelen, gevaarlijk dicht langs de rand van de gracht.

‘Straks valt ze erin,’ zei Sophie verschrikt. ‘We moeten haar helpen.’

De jonge mannen, studenten zo te zien, staken de straat over; Hanna spoorde Sophie met een zachte ruk aan haar arm aan sneller te lopen.

‘Shit man, volgens mij...’ zei een van de mannen. Het gejoel stierf onmiddellijk weg en ze bleven als ijssculpturen op hun plek staan. ‘Dit is niet goed. Kijk haar hoofd... Wat is dat? Is dat...’

Hanna hoorde een zacht geronk.

Een auto reed hun stapvoets voorbij, slingerde met een plotse snelheid vlak naast de vrouw de stoep op en stopte. Iemand gooide het portier open, riep ‘Vera!’ en rende naar de vrouw toe. Hanna sperde haar ogen open van schrik en onbehagen, liet Sophie los en begon eveneens te sprinten.

Ze zou niet een tweede keer een lafaard zijn.

‘Hé!’ riep ze. ‘Laat dat!’

‘Hanna, wacht!’

Ze luisterde niet en maakte zich gereed om zich tussen de man en de vrouw te gooien. De man uit de auto greep de vrouw bij haar bovenarmen beet en begon haar door elkaar te schudden. Ze zakte onmiddellijk door haar benen, haar ogen gesloten, haar ledematen slap.

De vrouw bloedde, realiseerde Hanna zich toen ze bij hen aankwam; ja, dat donkere op haar gezicht moest absoluut bloed zijn.

‘Hé!’ riep ze weer.

Eindelijk hoorde de man haar. Hij draaide zich om, hield de vrouw in zijn armen, en keek Hanna onbeweeglijk aan.

De vrouw kreunde. Haar oogleden trilden even voordat ze opengingen. Haar lichaam spartelde een beetje tegen de armen die haar omhelsden: een vis op het droge. Ze reikte naar Hanna’s hand. ‘Hij...’ Haar stem kraakte en Hanna moest iets vooroverbuigen om haar te kunnen verstaan. ‘Hij probeerde me te vermoorden.’

2

Het huis was donker, op één enkel leeslampje na.

Rechercheur Léon Coeur tastte naast zich; hij voelde enkel lucht. Hij gromde, dwong zijn oogleden omhoog en tilde zijn hoofd van zijn tintelende bovenarm. Terwijl hij wat kwijl uit zijn mondhoek wegveegde, schuurden zijn stoppels langs zijn hand. Een duidelijk signaal dat hij zich hoognodig weer moest scheren – hij begon eruit te zien als een neanderthaler en dat zou zijn teamleider bij de recherche hem bij iedere gelegenheid laten weten, iets waar hij absoluut geen trek in had. Nog een grom. Hij streek door zijn haar, dat in wilde pieken overeind bleef staan.

Heel even wist hij niet waar hij was; hij lag in ieder geval niet in bed, met zijn vrouw Mirte in zijn armen. In plaats van grote lepel te spelen, lag hij hier als een gestrande walrus op de bank in de in schaduwen gehulde woonkamer.

Léon kreunde terwijl hij overeind kwam en draaide zijn nek van schouder naar schouder, wat gepaard ging met gekraak. De nicotinepleister die hij 's avonds op zijn arm had geplakt, kleefde aan de opgestroopte mouw van zijn overhemd en het coldcase-dossier dat hij aan het lezen was terwijl hij wachtte tot Mirte thuiskwam, lag nu uitgewaaierd over de grond.

Joost mocht weten hoe laat hij in slaap was gevallen of in welk

uur hij op dit moment leefde. De cd-speler stond nog op repeat en liet de zwoele stem van Frank Sinatra de woonkamer in golven. Hij tastte naar zijn bovenrug, die pijnlijk aanvoelde door de onnatuurlijke houding waarin hij had gelegen.

Léon wierp een blik op zijn horloge: bijna twee uur 's nachts. Dat betekende dat Mirte inmiddels toch echt thuis zou moeten zijn. Hij stond op en zette de cd-speler uit. Het was direct doodstil. Een blik op zijn telefoon leerde hem dat ze niet had geprobeerd hem te bereiken.

Het afgelopen jaar kon turbulent genoemd worden: hij was geschorst vanwege een schietincident waarbij hij per ongeluk een kindermoordenaar doodde en toch was het hem in zijn plotseling overvloedige vrije tijd niet opgevallen dat Mirte na een jaar van de pil af te zijn zonder hem te informeren een medisch traject in was gegaan om haar vruchtbaarheid te onderzoeken. De eerste bom barstte toen ze Léon liet bekennen dat hij geen vader wilde zijn vanwege zijn leeftijd – zijn eigen vader en opa waren op relatief jonge leeftijd gestorven door hartfalen – en de tweede toen bleek dat Mirte nooit kinderen zou kunnen krijgen.

Dat alles lag inmiddels al een poosje in het verleden, maar de littekens bleven. Mirte nam soms afstand van hem door naar de logeerkamer te gaan om daar stilletjes te huilen, waarschijnlijk omdat ze dacht dat hij het dan niet merkte. En hij, met zijn domme kop, wist totaal niet hoe hij haar kon steunen. Hij had even overwogen een puppy te kopen, maar een puppy was geen baby, dat begreep hij ook nog wel, en hij was bang dat hij daardoor vooral als een botte hork over zou komen.

En toch. Hoewel hun communicatie de laatste tijd vooral bestond uit beleefdheidsfrases en praktische mededelingen, zou ze hem nooit voorbijlopen zonder hem wakker te maken of een denken over hem heen te leggen. Dat wist hij bijna zeker; ja, minstens tachtig procent.

Hij liet zijn ogen wennen aan het donker en liep zo zacht mogelijk naar boven om te controleren of Mirte toch in de slaapkamer was. Ze lag er niet. Ook de logeerkamer verderop in de hal bleek leeg. Hij bleef daar een poosje in de deuropening staan terwijl hij nadacht wat de reden kon zijn dat ze niets van zich had laten horen.

Hij pakte zijn telefoon en belde haar.

Ze nam niet op.

Hij wreef de slaap uit zijn ogen en wist niet of hij zijn nest in moest duiken of zich zorgen moest maken. Hij was er tamelijk zeker van dat ze rond een uur of een terug had moeten zijn.

Er klopte iets niet.

Hij drukte weer op Mirtes naam terwijl hij terugliep naar de woonkamer. De telefoon ging over, drie, vier, vijf keer, tot de voicemail hem liet weten dat hij bot ving. Hij vloekte zacht en pakte zijn stropdas van de bankleuning – hij ging nooit de deur uit zonder. Vervolgens griste hij zijn autosleutel uit het bakje naast hun tien jaar oude tv en bleef even weifelend om zich heen kijken. Mirte kon het misschien niet waarderen als hij ineens op haar werk zou verschijnen. Vroeger deed ze dat wel; dan nam hij bloemen of bonbons of een goede fles wijn mee, vaak als hij iets goed te maken had, en dan was ze oprecht gevleid. Maar tegenwoordig... Ze was bijna ongevoelig geworden voor zijn hofmakerijen en reageerde slechts gematigd enthousiast. Hij wist dat ze haar vriendelijke reacties veinsde om hem een plezier te doen, maar haar opeengeperste lippen en doffe ogen vertelden een ander verhaal.

Dan werd ze maar geïrriteerd, dacht Léon vastberaden. Hij maakte zich zorgen en dat vond hij reden genoeg om een kijkje te nemen of ze überhaupt op haar werk was. Dat moest wel, hield hij zichzelf voor, want waar kon ze anders zijn? Hij beende de hal in en stond net op het punt de voordeur te openen toen hij zijn

telefoon over hoorde gaan. Op het scherm zag hij het stralende gezicht van Mirte tegen het zijne gedrukt, haar blonde haren als een spinnenweb om haar heen door de wind op het strand.

‘Hé,’ zei hij, ‘ik was net naar je...’

‘Léon?’ onderbrak ze hem gejaagd. ‘Er is iets gebeurd. Kan je naar het ziekenhuis komen?’

3

De groep mannen bleef vertwijfeld om de nu bewusteloze vrouw en de man die blijkbaar naar haar op zoek was geweest heen hangen, zonder echt te helpen; van hun grote monden was geen sprake meer. Sophie sprak ondertussen aan de telefoon met de hulpdiensten. Hanna knielde nog steeds naast de man en de bewusteloze vrouw die in zijn armen lag. Haar korte, honingblonde haren hingen door het bloed en de natte sneeuw in strengen voor haar gezicht, waardoor Hanna haar gelaatstrekken nauwelijks kon onderscheiden. Waarom droeg ze toch zo weinig kleding? Ze stond op het punt haar jas uit te trekken om die over de vrouw te leggen, toen de man haar voor was. Zijn jas was zo groot dat die de gehele jurk bedekte – alleen haar in een vleeskleurige panty gehulde benen staken eronder uit.

Hij probeerde me te vermoorden.

‘Jullie zouden niet alleen op straat moeten zijn,’ zei de man op bijna beschuldigende toon terwijl hij de vrouw dichterbij zich aan trok. Het leek bijna op een zorgzaam gebaar. ‘Het is geen veilig tijdstip voor twee jonge vrouwen zoals jullie. Kijk wat er met haar is gebeurd. Ze had zomaar in de gracht kunnen vallen.’

Hij bestudeerde Hanna door zijn vochtige brillenglazen. Zijn gezicht was hoekig, en hij had een beginnend baardje dat iets

donkerder leek dan zijn lichtbruine haren. Hij kwam haar vaag bekend voor, maar ze wist zo gauw niet waarvan.

‘Wie is ze?’ vroeg Hanna. ‘Ze zei dat iemand...’

Haar stem stierf weg. Ze vertrouwde hem voor geen cent en totdat ze wist over welke ‘hij’ deze vrouw had gesproken, leek het haar beter niet al te veel te praten. Doordat ze haar zin niet afmaakte, wendde de man zijn blik af en streefde de vrouw door haar haren. Tijd om te reageren kreeg hij evenmin, want een politiewagen, motoragent en ambulance verschenen op dat moment met zwaailichten en sirenes en stopten naast de nogal hinderlijk geparkeerde auto van de man.

Alles ging in een waas van rode en blauwe lichten voorbij: hoe de vrouw op een brancard werd getild, hoe de man op gedempte toon zijn verhaal deed tegenover een agent en hoe Hanna en Sophie achter in een politiewagen werden gezet.

Terwijl ze wegrede keek Hanna door het raam naar de man. Hij trok het portier van zijn auto dicht en reed de motoragent bijna van de sokken in zijn haast om de ambulance te volgen.

Dat alles gebeurde slechts ongeveer een kwartier geleden en toch leek het een eeuwigheid geleden dat ze op de achterbank van een politieauto plaatsnamen en naar het bureau werden gereden. Inmiddels zaten ze in een afgesloten kamer te wachten tot er iemand kwam om hun verklaringen op te nemen. De paniek pulseerde door Hanna’s aderen; het koude zweet brak haar uit. Ze kon niet goed tegen afgesloten ruimtes sinds ze enkele maanden geleden was ontvoerd en dagenlang alleen was opgesloten – in een nog kalere kamer dan deze.

Naar buiten kijken ging hier ook al niet echt, want je zag niet veel meer dan donkere contouren. De wereld buiten leek daarvoor leeg en eindeloos.

‘Laat me eruit.’ Het interesseerde Hanna niet eens dat ze hys-

terisch en waarschijnlijk aangeschoten klonk en dat niemand haar kon horen. Ze keek opzij. Sophie zat zachtjes naast haar te snurken met haar kin op haar borst, wat ze altijd deed als ze met drank op ging zitten en niets te doen had. Geweldig. Zelf dacht ze dat het niet veel zou schelen voor ze een hartaanval zou krijgen en ze kon zichzelf er niet langer van weerhouden op te staan en te controleren of de deur op slot zat, waarbij ze bijna de plastic bekertjes uit de handen sloeg van een agent die op hetzelfde moment de deur opende en naar binnen wilde stappen.

‘Sorry,’ mompelde ze.

Achter haar ontwaakte Sophie met een luid smakkend geluid. ‘Ik ben wakker!’

‘Dat is mooi,’ zei de agent zonder blikken of blozen. Hij zette de bekertjes water op de tafel, veegde onverstoord zijn natte handen af aan zijn broek en richtte zich tot Hanna. ‘Moest je naar de wc? Dan wachten we wel even.’

‘Nee.’ Hanna voelde dat ze rood werd en ging snel zitten. Ze deed haar best niet schuldig over te komen, al wist ze niet goed waarom, want ze zaten hier niet als verdachten. Als ze in een winkel niets kocht, deed ze ook altijd zo idioot, alsof de managers haar gelijk zouden beschuldigen van diefstal. Daarom voegde ze er voor de goede orde aan toe: ‘Ik wilde een rondje lopen, want ik ben soms een beetje claustrofobisch, dat is alles.’

De agent ging er verder niet op in. Hij schoof twee vellen papier naar Hanna en Sophie toe: formulieren voor hun gegevens. Sophie begon direct driftig te schrijven. Ondertussen klapte de agent zijn laptop open. ‘Kunnen jullie me vertellen wat er gebeurde voordat wij arriveerden?’

Hij schreef mee terwijl Hanna, af en toe aangevuld door Sophie, vertelde over de roepende studenten en de wankelende, schaars geklede vrouw. Ze liet achterwege dat ze had gedacht dat de vrouw stomdronken was – daar schaamde ze zich nu voor –